

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 11 marca 2016 r.

Pozycja 169

POSTANOWIENIE

z dnia 2 marca 2016 r.

Sygn. akt Ts 283/15

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Stanisław Biernat – przewodniczący
Małgorzata Pyziak-Szafnicka – sprawozdawca
Andrzej Rzepliński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 1 grudnia 2015 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej P.J.,

po s t a n a w i a:

nie uwzględniać zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej z 10 sierpnia 2015 r. (data nadania) P.J. (dalej: skarżący) zakwestionował zgodność art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b, art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 32 ust. 5 pkt 3, art. 32 ust. 6-8, art. 38 ust. 1 pkt 2 i art. 38 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 6 grudnia 2008 r. o podatku akcyzowym (Dz.U.2014.752, ze zm.; dalej: upa) z art. 32 ust. 1, art. 64, art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3, art. 84, art. 92 ust. 1, art. 2, art. 5, art. 8 oraz art. 21 ust. 1 Konstytucji.

W przekonaniu skarżącego kwestionowane przepisy są niezgodne z Konstytucją, ponieważ pozwalają na określenie zobowiązania podatkowego w podatku akcyzowym z tytułu zakupu oleju napędowego na cele żeglugi, który jest zwolniony z akcyzy ze względu na przeznaczenie, z powodu prowadzenia przez podatnika ewidencji niespełniającej wymogów określonych przepisami prawa, gdy nie budzi wątpliwości to, że olej został zużyty na cele żeglugi.

Ponadto w ocenie skarżącego art. 38 ust. 1 pkt 2 upa narusza zasadę, zgodnie z którą zobowiązanie do ponoszenia ciężarów i świadczeń publicznych, w tym podatków, musi być określone w ustawie (art. 84 Konstytucji), gdyż zawarte w nim upoważnienie dla Ministra Finansów do wydania rozporządzenia określającego szczegółowy zakres danych, jakie powinna zawierać ewidencja, nie spełnia wymagań przewidzianych w art. 92 ust. 1 Konstytucji.

2. Postanowieniem z dnia 1 grudnia 2015 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 47 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz art. 49 w zw. z art. 36 ust. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.102.643, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 1997 r.). Trybunał uznał, że skarżący skierował zarzut wobec takiej wykładni kwestionowanych przepisów, której w jego sprawie nie dokonały ani organy, ani sądy. Ponadto stwierdził, że Naczelny Sąd

Administracyjny przyjął w swoim orzecznictwie taką interpretację art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 32 ust. 5 pkt 3, art. 32 ust. 6, art. 32 ust. 7, art. 32 ust. 8, art. 38 ust. 1 pkt 2 i art. 38 ust. 2 pkt 1 upa, zgodnie z którą wadliwe prowadzenie ewidencji co do zasady nie pozbawia podatnika prawa do zwolnienia z akcyzy. Dlatego też Trybunał uznał, że skarżący nie wykazał, w jaki sposób kwestionowane przepisy naruszają jego prawa podmiotowe (art. 47 ust. 1 pkt 2 ustawy o TK z 1997 r.), a zarzut ich niekonstytucyjności uznał za oczywiście bezzasadny. Skarżący nie uprawdopodobnił też, by ewentualny brak wytycznych w art. 38 ust. 1 pkt 2 upa miał jakikolwiek wpływ na jego prawa podmiotowe.

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżący wyraził przekonanie, że wniesiona przez niego skarga spełnia wszystkie wymogi określone w art. 46 i art. 47 ustawy o TK z 1997 r. Ponownie przedstawił argumentację w niej zawartą na poparcie tezy, że wywiązał się z obowiązku prowadzenia ewidencji, jednak w sposób nieodpowiadający szczegółowym regulacjom, co doprowadziło do pozbawienia go prawa do zwolnienia z podatku akcyzowego. Dodał przy tym, że kwestionowane przepisy bezpodstawnie różnicują podmioty spełniające materialne warunki zwolnienia od akcyzy (wykorzystujące wyrób zgodnie z przeznaczeniem). Skarżący podtrzymał także wniosek o wydanie postanowienia tymczasowego.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 138 w zw. z art. 139 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz.U.1064, ze zm.; dalej: ustawa o TK z 2015 r.) z dniem 30 sierpnia 2015 r. utraciła moc ustawa o TK z 1997 r. Zgodnie z art. 134 pkt 1 ustawy o TK z 2015 r. w sprawach wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy w postępowaniu przed Trybunałem w zakresie dotyczącym wstępnego rozpoznania stosuje się przepisy dotychczasowe, tzn. przepisy ustawy o TK z 1997 r. Rozpatrywana skarga konstytucyjna została wniesiona przed dniem wejścia w życie ustawy o TK z 2015 r., dlatego do jej wstępnej kontroli zastosowanie mają przepisy ustawy o TK z 1997 r.

2. Zgodnie z art. 49 w zw. z art. 36 ust. 4 ustawy o TK z 1997 r. skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 25 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z art. 36 ust. 6 i 7 oraz w zw. z art. 49 ustawy o TK z 1997 r.). Trybunał Konstytucyjny bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

4. W pierwszej kolejności Trybunał przypomina, że skarżący skierował swój zarzut wobec wykładni art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 32 ust. 5 pkt 3, art. 32 ust. 6, art. 32 ust. 7, art. 32 ust. 8, art. 38 ust. 1 pkt 2 i art. 38 ust. 2 pkt 1 upa, zgodnie z którą podatnik traci prawo do zwolnienia z akcyzy, gdy prowadzona przez niego ewidencja wyro-

bów akcyzowych objętych zwolnieniem nie spełnia „ściśle” wymogów przewidzianych w przepisach prawa.

Trybunał zbadał ponownie zarzut skarżącego, uwzględniając treść wydanych w jego sprawie orzeczeń, i ustalił, że wbrew twierdzeniom skarżącego podtrzymanym także w zażaleniu, przyczyną określenia jego zobowiązania w podatku akcyzowym było nie to, że prowadził ewidencję wadliwie, lecz to, że nie prowadził jej wcale. Organy administracji i sądy dokonały wykładni zakwestionowanych przepisów w odniesieniu do takiego właśnie stanu faktycznego, tj. sytuacji, w której podatnik w ogóle nie wywiązuje się z obowiązków o charakterze formalnym.

Tymczasem sformułowany w analizowanej skardze zarzut dotyczy niezgodności z Konstytucją wykładni art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 32 ust. 5 pkt 3, art. 32 ust. 6, art. 32 ust. 7, art. 32 ust. 8, art. 38 ust. 1 pkt 2 i art. 38 ust. 2 pkt 1 upa w odniesieniu do wypadku, w którym podatnik prowadzi ewidencję, lecz nie spełnia ona ściśle wymogów określonych w przepisach prawa (zob. np. s. 9 skargi: „Zasadniczą oś sporu prawnego w niniejszej sprawie stanowiła ocena wpływu braku pełnego prowadzenia ewidencji w pełni odpowiadającej wymogom przepisów prawa na powstanie zobowiązania podatkowego”). Ani organy administracji, ani sądy nie dokonały jednak interpretacji zaskarżonych przepisów w kontekście takiego stanu faktycznego, nie wystąpił on bowiem w sprawie skarżącego.

W zaskarżonym postanowieniu z 1 grudnia 2015 r. Trybunał prawidłowo więc przyjął, że skarżący zakwestionował wykładnię, której w jego sprawie organy ani sądy nie dokonały, i że z tego powodu wykładnia ta nie może zostać poddana merytorycznej ocenie Trybunału.

Ponadto, jak ustalił Trybunał, Naczelny Sąd Administracyjny w swoim orzecznictwie konsekwentnie prezentuje stanowisko, zgodnie z którym w wypadku prowadzenia przez podatnika ewidencji w sposób wadliwy, niepozbawiający jej jednak waloru rzetelności i przydatności do skontrolowania ilości i sposobu zużycia oleju napędowego, brak jest podstaw prawnych do pozbawienia podatnika prawa do zwolnienia z podatku akcyzowego. Skarżący nie przedstawił natomiast w skardze argumentacji uprawdopodobniającej niekonstytucyjność kwestionowanych przepisów w następstwie ich wykładni prowadzącej do uznania, że podatnik traci prawo do zwolnienia z akcyzy na skutek nieprowadzenia żadnej ewidencji wyrobów akcyzowych.

W konsekwencji w postanowieniu z 1 grudnia 2015 r. Trybunał prawidłowo uznał, że skarżący nie wskazał, w jaki sposób art. 8 ust. 2 pkt 1 lit. b w zw. z art. 32 ust. 1 pkt 2, art. 32 ust. 5 pkt 3, art. 32 ust. 6, art. 32 ust. 7, art. 32 ust. 8, art. 38 ust. 1 pkt 2 i art. 38 ust. 2 pkt 1 upa naruszają jego prawa podmiotowe, i że jego skarga jest w tym zakresie oczywiście bezzasadna.

Z tych powodów Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 49 w zw. z art. 36 ust. 7 ustawy o TK z 1997 r., postanowił jak w sentencji.